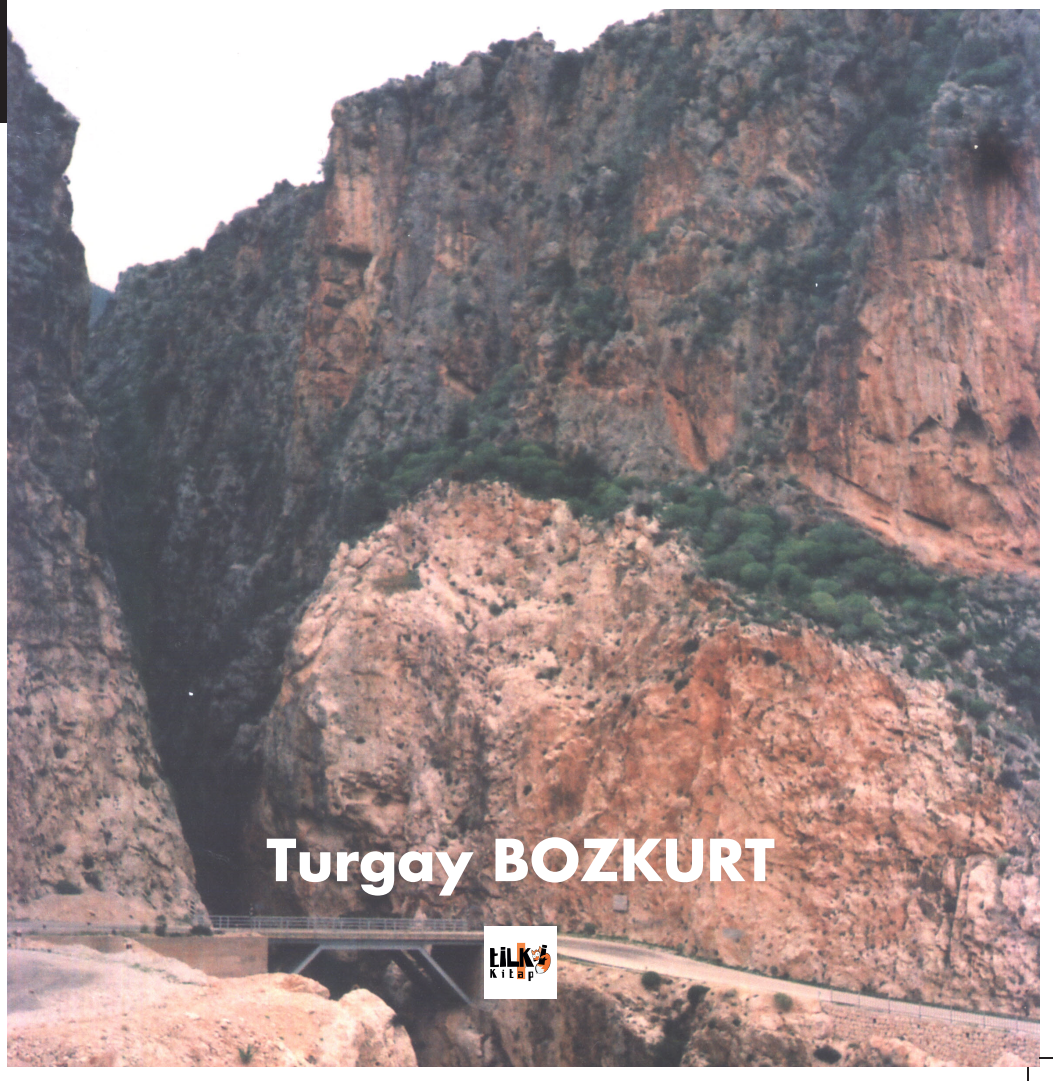
ORG
ve
Tora Bora

Turgay BOZKURT

Tilki Kitap

tilki
Kitap

Roman
ORG ve Tora Bora
M. Turgay Bozkurt
ISBN 978-605-7946-12-6
1.Basım, İstanbul, Şubat 2019
Genel Seri: 383

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası: 28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Hasan Hüseyin Yılmaz
Editör: Dilan Tahincioğlu
Son Okuma: Alev Sevgi
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Ekrem Kumru
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

M. Turgay Bozkurt

ORG ve Tora Bora

ORG ve Tora Bora

- Olaylar, Rüyalar, Gerçekler ve Tora Bora Kalesi -

ÖNSÖZ

Gerçek bir hayattan uyarlanan bu romanı, karar verdikten iki gün sonra 07.12.2002 tarihinde önceki notları derleyerek yazmaya başlayıp, bir taraftan da acele ederek muhtemel bir savaştan, Irak savaşından önce yetiştirmeye çalıştım ve 15.03.2003 tarihinde noktaladım.

Roman aslında beş bölümden oluşup, sadece ilk dört bölümü yayınlanmaktadır. Burada yer verilmeyen beşinci bölümde (Haberler ve Postalar) yazılan basın ve yayın organlarındaki isimler hariç, romanın kahramanlarından olup da bir, iki, üç ve dördüncü bölümlerinde bahsi geçen şahıslar ile firma ve şirketlerin gerçek adları verilmeyerek değiştirilmiş olup, benzer isimdeki şahıs veya şirketlerle bir alakası yoktur. Romanın bazı yerlerinde gerçekteki iki kişilik tek kişi olmuş, kimi yerde kişilerin rolleri değiştirilmiştir. Tarihlere gelince: Rüya ve olaylardaki tarihleri mukayese etmek açısından belirtmem gerekirdi. Hatıraların, yaşanan bazı olayların tarihleri değişebilir; çünkü sadece kısa notlar ile birlikte hatırlananları yazdım, bazılarını rüya tarihleri altında sıkıştırıp toparladım. Rüyaların tarihleri ile burada yayınlanmayan beşinci bölümde sıralanan basın-yayın haberlerinin tarihleri ve kaynağı gerçeği yansıtmakta. Rüyada görülen rakamların olduğu gibi, bazen rüyanın görüldüğü tarihteki rakamların bile bazı şeyleri yansıttığını, bir şeyler ifade ettiğini bu romanı yazarken anladım; rüya tarihlerini yazmamın diğer bir nedeni de budur. Yaşanan olaylarda ve rüyalardaki rakamlar, ardından ortaya çıkan gerçekler...

M. Turgay Bozkurt

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM: 1
Olaylar / 9

BÖLÜM: 2
Rüyalar / 100

BÖLÜM: 3
Rüyalara devam… / 192

BÖLÜM: 4
Gerçekler / 294

ORG ve Tora Bora

BÖLÜM: 1

Olaylar

Havanın da güzelliğinden yararlanarak Boğaz kenarında biraz gezinmek, yalnız başıma çay bahçelerinde oturup kafa dinleyerek çay içmek, bu esnada sessizce süzülen gemileri seyretmek gayet iyi olur diye düşünmüştüm. Nasılsa günlerden pazar, ayrıca yarın 15 Eylül 1997, doğum günüm ve kırk dört yaşına gireceğim günün bitmesiyle, daha doğrusu yarın sabah saat dörtte hayatımın kırk üç senesini tamamlamış olacağım. Kırk dört sene önce sabah saat dörtte; harika, tam üç tane dört yan yana. Aslında bu doğum günümün ayrıcalıklı kutlanması gerekir, otuzuncu yaş günümü kutladığımdan daha değişik, bu zamana dek kutladıklarımın en güzeliydi. Almanya'da bir barda kutlamıştım. Çok arkadaşım gelmişti, başka şehirlerden, kasabalardan gelen arkadaşlarım bile olmuştu. En güzel doğum günü hediyelerini o gün almıştım, onlardan birini halen yanımda taşıyorum, bırakmıyor beni bir türlü, daha doğrusu ben onu bırakamıyorum, çünkü ona sürekli ihtiyaç duyuyorum, bana tam on dört senedir zamanı gösteriyor, zamanım onunla geliyor, onunla geçiyor. Bu, Kerstin, Horst ve Birgit'in müşterek aldıkları bir hediyeydi. Bir taraftan Boğaz'dan geçen gemileri seyrederek çayımı yudumluyor diğer taraftan bu akşamı nerede ve nasıl geçireceğimi düşünüyorum. Doğum günümü ilk kez yalnız kutlayacağım, bu da "çok özel" demektir. En iyisi loş ışıklı, güzel müzikler olan bir bara gidip demlenmek, tabii ki güzel bayanların da gittiği bir yer olmalı. Ayrıca eve uzak olmamalı ki araba kullanma mecburiyeti ortadan kalksın; ya yürüyerek ya da taksiyle eve gidebileceğim bir yer, örneğin Aksaray, Bakırköy veya Yeşilköy sahilinde bir bar olabilir. İkinci çayımı da yudumladıktan sonra Boğaz'a olta atanların yanından geçerek tuttukları balıklara göz attım; kimi birkaç tane yakalamış, kimi siftahını bile yapamamış. Balıkları görünce karnım da acıkmaya başladı. Dönüş yolunda Ortaköy'e uğrar, orada balık yiyebilirim, diye düşündüm.

Gayet iyi düşünmüşüm. Garson henüz tabağı masanın üzerine bırakmadan, birkaç metre öteden kızarmış balığın kokusunu aldım. Afiyetle yiyor, arada bir nefes alıp beyaz şarabımı yudumluyorum. Aslında kırmızı şarabı tercih ederdim; fakat adet bozulmasın. Eve gidip bu akşam için hazırlık yapmanın zamanı geldi. Yakınlarda park yeri bulamamanın bazı faydaları da var, en azından tok karınla arabaya kadar yürüyüş yapılıyor. Bakalım eve gidene kadar kaç trafik canavarına rastlayacağım. Pardon!

Ben canavarlık yapmıyorum. Yemekle birlikte sadece bir bardak şarap içtim ve faydalandığım yollarda hakkı olan diğerlerine saygı göstererek herkesin önüne geçeceğim diye zikzaklı araba sürmüyor, araba cambazlığı yapmıyor, başkasının veya babamın arabasını kullanmıyorum; zira ehliyetimi olduğu gibi arabamı da ter dökerek aldım. Yakınında park ettiğim evime doğru yürürken bayanın biri yaklaşıp elindeki kâğıdı gösterdi.

"Oğlum! Bu adresi arıyorum, burayı biliyor musun? Otobüs şoförü burada ineceğimi söylemişti."

"Evet hanımefendi, caddenin karşısına geçip doğru yürüyün, yol ileride çatallaşıyor, soldaki yolu takip edin, soldan dördüncü veya beşinci blok olması gerekiyor."

Yalnız yaşamanın avantajlarından biri de evde her şeyin yerli yerinde olması. Hiçbir şeyi aramıyorsun, şikâyet etmiyorsun, her şey bıraktığın gibi duruyor. "Hey, çocuklar! Ayakkabılarımı, terliklerimi gördünüz mü? Hanginiz benim havluyla burnunu sildi?" veya; "Sevgilim, iç ve dış çamaşırlarım nerede?" veya; "Benim diş fırçama ne oldu böyle, kim bununla ayakkabısını boyadı?" diye bağıracak kimse yok. Hava kararmaya başladı, doğum günü kutlama öncesi bir duş ve sakal tıraşı iyi olur, ne de olsa iki gündür tıraş olmadım, hem bakarsın güzel bir bayanla tanışma fırsatı doğabilir. Tıraş olmadan önce aynanın karşısında her zamanki gibi saçlarımı inceledim, halen beyaz bir saç teli yok. Berbere gittiğimde hafif ağarmış süsü verircesine "Beyaz boya mı sürdürteyim!" diye tekrar söylendim. Bir iki senedir böyle düşünüyorum aslında; lakin bir türlü cesaret edemedim. Saçlarımı sıkça kestirdiğimden her seferinde farklı boya olabilir ve fark edilir diye güvenemedim. Benim yaşımdaki insanların saçları neredeyse bembeyaz. Hatta demin aşağıda "oğlum" diye hitap ederek adresi soran bayan bile benim yaşlarımda, en fazla birkaç yaş büyük olmalıydı. Bunun gibi adres veya herhangi bir şey sorarken böyle hitap eden yaşıtım çok insana rastladım. En iyisi biraz daha bekleyeyim, yamaçlar kendiliğinden aklansın. Dışarıya çıkmak için bir saat içinde hazırlandım, vakit henüz erken, televizyonda akşam haberlerini izleyerek biraz daha vakit geçirebilirim.

Sahile indiğimde saat yirmi ikiye geliyordu. İlk girdiğim yer canlı müzik yapan bir bardı. Canlı müzik pek ilgimi çekmedi. İkinci gittiğim yer İngiliz stili bir bar, müzik de bayağı güzel. İşte burada doğum günümü "çok özel" kutlayabilirim. Bira bardakları da büyük, tam istediğim gibi. Barda, tam köşede bana uygun bir yer boş, barın içi de dışı da buradan yan oturulunca görünüyor; fakat her yerde olduğu gibi bira servisi burada da köpüksüz.

"Bakar mısın bir dakika!" diye barmene seslendim.

"Ooo… İyi akşamlar, hoş geldin, ne zamandır görünmüyorsun."

"Bu sıralar çok koşturuyorum, işler yoğun."

"Fuardan mı geliyorsun yine?"

"Hayır, fuarlar şimdi ilkbahar aylarında, benim bira köpüklü olsun."

"Biliyorum, asıl tadı köpüğünde diyeceksin, bilirsin buralarda hep köpüksüz isterler."

Önceleri bu bara sıkça gelirdim, hatta üç dört sene önce Almanya'dan beni ziyarete gelen Martin ile birlikte yılbaşını burada kutlamıştım. Önce Taksim İstiklal Caddesi'nde bir restoranda akşam yemeği yemiş, ardından Sultanahmet'e giderek küçük bir barda bir iki bira içip buraya gelmiştik. O yılbaşı akşamı hava bayağı güzeldi, saat yirmi dörtte dışarıda havai fişeklerin seyrinden sonra "Ben yine acıktım," diye tutturmuştu Martin. Ona, "Sabah kahvaltısına kadar sabret," demekten başka yapacağım bir şey yoktu; zira yılbaşı gecesini bir restoranda oturup ellerimi şakaklarıma dayayarak geçirmeye niyetli değildim. Onun da buna pek niyeti yoktu zannedersem, kendine İngilizce sohbet edecek birkaç kişi bulmuş, bayağı eğleniyordu. O yılbaşı gecesini hayal ederken barmen beni uyandırdı.

"Bir bira daha?"

"Evet, ver bakalım, bu akşam biralar bayağı tatlı geliyor."

"Neden? Özel bir gün mü, yoksa özel bir sebebin mi var?"

"Yo hayır, biraz stres atıyorum."

Ona yarın doğum günüm olduğunu söylemem gerekmezdi. Bu doğum günümü kendimle "özel" olarak kutlamak istiyorum. Bar kalabalık olmasa da yeterli derecede dolu. Kimileri sohbet ediyor, kimi oturduğu yerde müziğin ritmine uyarak kafasını, kolunu veya vücudunu sallıyor, benim gibi çekingenleri sadece ayaklarını oynatıp dizlerini titretiyor. Arada bir saate bakıyor, yirmi dörde gelmesini bekliyorum, kendi kendime şerefe demek için.

Nihayet o saat geldi.

"Şerefe Turgay Bora!"

Artık kırk dört yaşındayım. Doğrusu sabah saat dörtte doğduğum için dört saat sonra. Kırk dört sene önce bu saatlerde annem doğum sancıları çekiyordu, daha da doğrusu ben dışarıya çıkmak, dışarıyı görmek istiyordum, annemin karnını tekmeleyerek; zira sabrım kalmamıştı, küçücük daracık yerde iki büklüm halde bayağı sıkılmıştım. Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı. Hazır tekmelemişken biraz fazladan tekmeleyeyim diye düşünüyordum; ilerde annemden yiyeceğim dayaklar ardımda kalmasın diye. Saat bire geliyor, fazla geç kalmamalıyım. Sabah erken kalkıp önce büroya, oradan bir şirkete gidip tahsilat yapmam gerekiyor.

Yeni bir güne gözlerimi açtım. Bayağı geç yattığım için bugünkü sabah koşusu iptal edildi. Duş ve kahvaltının ardından marş düdüğünü çalıp kontağı çevirerek büronun yolunu tuttum. Oradakilere henüz günaydın diyemeden:

"Doğum günün kutlu olsun patron."

Sibel, Dilara ve Aykut, Sibel'in masası önünde dizilmiş halde, hep bir ağızdan böyle seslendiler. Masanın üstünde, üzerinde mumlar yanan yuvarlak bir pasta tortusu ve kahve fincanlarını gördüm.

Sibel:

"Bugün doğum günün olduğunu biliyoruz; fakat tam olarak kaç yaşına girdiğini bilmediğimiz için mumları sayısına göre alamadık, hepimizin söylediği sayı farklıydı."

"Yaşıma göre mum alsaydınız pastanın üzerinde yer kalmazdı."

Dilara:

"Ayıp ettin patron, valla bu pastanın üzerine yüz tane mum sığar."

"Yüzden nesi eksik ki! Sadece bir sıfırı… Peki neden on tane mum?"

Sibel:

"Yalnızlığın sembolü, bir ve yanında sıfır rakamı. Artık evlen, zamanın geldi ve geçti bile."

"Ne demek geçti! Daha çok var zamanına."

Dilara:

"Patron, pastanın hepsini bitirmeyesin! Büroda pasta var diye evde kahvaltı yapmadan geldim, ona göre."

Dilara, büronun hem neşesi hem gülü. Büroda özel sohbetinde genelde argolu konuşur, bana olduğu gibi başkalarına da aşıladığı hünerli bir çok kelimesi var, iş konusunda konuşma tarzını tepe takla değiştirir. Diksiyonu düzgün, konuşmasını gayet iyi bilen, on yedinci yaş gününü altı ay önce kutladığımız, Türk standartlarına göre uzun boylu, kumral güzeli hanımefendicik bir kız. Şirketin telefonlarına o bakar, ayrıca dosyalama, yazışma ve ön muhasebede Sibel'e yardımcı oluyor. İki senedir şirkette. Gelişi olaylı olmuştu.

▼▼▼

Dilara, 1995 Eylül ayında bir gazeteye verdiğim eleman ilanı üzerine gelmişti. Diğer müracaatçılar gibi onunla da bir sözlü mülâkatta bulunmuştum. Randevu saatine tam olarak uyması, mülâkat esnasında konuşma tarzı ve fiziği işe alınmasında etken olmuştu. Aşağı yukarı bir yetmiş boylarında olmalıydı. On sekiz yaşına yeni girdiğini, mali sebeplerden dolayı liseden ayrıldığını söylediğinde beni aldatmıştı. İşe alındıktan sonra personel ve muhasebe kayıtları için kimliğini vermesi gerekiyordu; fakat kendi tabiri ile kafa kâğıdının kayıp olduğunu, yeniden çıkartacağını söylemiş, aradan iki hafta geçmesine rağmen halen getirmemişti. Bunun üzerine bir gün evini aradım, telefona çıkan annesini tanıyordum; kızını ziyarete gelmişti, nasıl bir yerde çalıştığını bilmek istiyordu.

"Nasılsınız Zerrin Hanım?"

"Teşekkür derim. Sizler nasılsınız, işleriniz nasıl?"

"Teşekkürler, işlerimiz iyi ve yoğun, Dilara'dan bir şikâyetim var; muhasebeye kimliğini vermesi gerekiyor, iki haftadır halen getirmedi, vekâleti olduğu için sizin çıkartacağınızı söylemişti."

"Nasıl? Kimliği yanında!"

"Bana kaybettiğini söylemiş, yeniden çıkartılması gerektiğinden bahsetmişti."

"Hayır, kayıp değil, kimliği yanında; fakat yenilenmesi gerektiği doğru, günü geçti ve fotoğraf eklenmesi gerekiyor, yanındaki kimlik fotoğrafsız."

Hayret etme sırası bendeydi.

"Benim bildiğim en geç on beş yaşına kadar fotoğraf ekletmesi gerekiyor, Dilara üç senedir fotoğrafsız kimlikle mi dolaşıyor yani?"

"Dilara on beş yaşına zaten birkaç ay önce girdi."

İyice şaşırmıştım.

"Ne? O on sekiz yaşında değil mi?"

Gülmeye başladı.

"Size yalan söylemiş Turgay Bey, o daha on beş yaşında ve bunu kabullenmiyor, herkese on yedi veya on sekiz yaşında olduğunu söylüyor."

"O halde lise ikiden ayrıldığı da doğru değil."

Bu sefer kahkaha atarak:

"Hayır, ortaokulu henüz yeni, geçtiğimiz sezon bitirdi, liseye gidecekti, 'Ben liseye filan gitmem' diye tutturdu, bir türlü razı edemedik, fazla zorlamak da istemedik, zaten ortaokulu zoraki bitirdi."

Gülme sırası bana gelmişti. Nasıl da kandırılmıştım! Zerrin Hanım kızının on beş yaşında olduğu için vekâlete gerek olmadığını, yarın yeni nüfus cüzdanını çıkartacağını söylemişti. Konuşmanın ardından ne yapacağımı ve ona karşı nasıl davranacağımı düşünerek elimin altındaki kâğıdı rastgele karalıyor, daireler çiziyordum. Dahili hattan Dilara'yı arayarak yanıma gelmesini söylediğimde kapıyı tıklatıp içeri girdi.

"Gel bakalım Dilara Hanım… Senin vekil tayin ettiğin annenle görüştüm şimdi. Hangi konu hakkında görüştüğümü merak ediyor musun? Hani şu bir türlü gelmeyen kimliğin var ya! İşte onun hakkında."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Önce "Ne oldu" der gibisinden bana yönelttiği meraklı bakışlarını üzgün bir şekilde sağdaki pencereye çevirmiş, "Galiba kapı dışarı edileceğim" diye düşünüyordu sanki. Bir müddet ona sessizce bakakaldım, o halen pencereye bakıyor ve oraya bakarken eminim ki benim gördüklerimi görmüyordu; ne caddeden gelip geçen kocaman arabaları ne de yaya yolunda birden bastıran sağanak yağmurdan sağa sola kaçışan insanları… Benim işittiğim gök gürültüsünü ve cama vuran sağanak yağmurun seslerini bile işitmiyordu. Onun kendi gördükleri benim göremediğim daha başka şeylerdi sanki ve içkulağındaki cızırtılar ile birlikte içinden gelen "Vay anasını be!" gibisinden sesleri de ben işitemiyordum. Belki de onu hiçbir şey ilgilendirmiyordu ve sadece mahcuptu, şimdi ne olacağını düşünüp bekliyordu. O an kalp atışının hızlandığından da emindim. Fazla üstelememem gerektiğini düşünmüştüm. O gururlu bir kızdı, bunu işe başlamasından birkaç gün sonra fark etmiştim. Bu yüzden büroda çalıştığımda, canım çay veya kahve istediğinde mutfağa gidip kendim hazırlıyordum.

Büroya ziyaretçiler, müşteriler geldiğinde işini gayet iyi biliyordu, kime ne ikram edeceğini, telefonda kime nasıl cevap vereceğini çabuk öğrenmişti. İşine kısa zamanda uyum sağlayan çalışkan bir kızdı, yine de ona;

"Bana on sekiz yaşında olduğunu söyledin, 'lise ikiden ayrıldım' dedin, yani yalan söyledin," dedim.

Gözlerini önce bana çevirmiş, sonra yine mahcup bir şekilde pencereye doğru bakmaya başlamıştı, ara sıra kaçamak gözlerle bana bakarak:

"Yoksa beni işe almazdınız, benim işe ve çalışmaya ihtiyacım vardı, ailemin mali durumu iyi değil, aileme katkıda bulunmam gerekiyordu."

Sessizce onun bu mahcup haline bakmaya devam ediyordum. Tekrar sağdaki pencereye, ardından bana baktı.

"Beni kovacak mısınız?"

"Hayır kovmayacağım, işine devam edeceksin; fakat seni cezalandıracağım. Annen yarın sabah yeni kimliğini çıkartıp buraya gelecek, cezanı o zaman vekilinin yanında söyleyeceğim, şimdi gidebilirsin."

"Teşekkür ederim," diyerek aynı mahcup tavrıyla odadan çıktı. On dakika kadar sonra kapımı tıklatıp bir fincan kahve ile içeri girerken yüzünde bu kez tebessüm vardı.

"Size sütlü bir kahve yaptım."

Dilara ilk defa sadece bana kahve servisi yapmıştı. O günden sonra kahvemi genelde o hazırlıyor, ne zaman kahve içeceğimi biliyor ve getiriyordu. O meşgul olduğunda kahvemi kendim yapıyor, ona da ikram ediyordum. Büroda ben dahil dört kişi çalışıyorduk, bir seneden beri şirkette olan Aykut yüksek lisansa başlayacağından bir ay içinde şirketten ayrılacaktı. Mimar İlhan genelde büro dışında, şantiyede veya piyasadaydı, sabahları büroya gelip gider ya da önce dışarıdaki işini halledip öğleden sonra gelirdi. Muhasebe bürosu ayrı olduğundan her gün bir eleman uğrar ve gider, şantiyelerde çalışan diğer elemanlar ayda bir büroya gelirdi. Bunlardan sadece Hüseyin büro ile şantiyeler arasında mekik dokusa da genelde şantiyelerde bulunurdu.

Ertesi gün öğleden sonra Dilara'nın annesi yeni kimlik cüzdanıyla büroya geldi, kızının neden okula devam etmek istemediğini de bana anlattı; boylu boslu olduğundan sınıf arkadaşlarının yanında kendini diğerlerine nazaran büyük olarak görüyormuş ve okul forması giymek ona zor geliyormuş. Sohbet ederken Dilara'yı yanımıza çağırdık.

"Senin hakkında annenle biraz konuştum, şimdi sana vereceğim cezayı söyleyeceğim, annenden bunun müsaadesini aldım. Kabiliyetli bir kızsın, bilgisayar kursuna gideceksin, cezan bu."

"Tekrar okula filan gitmek istemiyorum."

"Okula gitmeyeceksin, yakın çevrede Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı birkaç özel meslek edinme kursları var, ya hafta içi işten sonra yedi sekiz ay akşam kurslarına ya da cumartesi ve pazar günleri tüm gün hafta sonu kursuna gideceksin."

Dilara bir annesine bir de bana bakıyordu ve kararsızdı, onu kolay ikna edebilecek başka şeyler söylemeliydim, devam ettim:

"Zamanını ve hangi eğitim kurumuna gideceğini kendin seç, hem o kurslara gidenler genelde on sekiz yaşı ve üstü lise mezunları oluyor, okul forması giyme mecburiyeti yok. Maaşından da para kesilmeyecek, şirket hesabına gideceksin, ne dersin?"

"Bilmem ki..."

"Zaten Aykut Bey ayrıldıktan sonra büroda bilgisayar kullanan ve ayrıca seri yazabilen bir elemana daha ihtiyacımız olacak, onunla burada pratiğini yaparsın, sana da bu konuda çok ihtiyacım olur, biliyorsun; biz çok teklif ve rapor hazırlıyoruz."

"O zaman hafta içi akşam kursları olsun."

"Tamam, yarından itibaren kursları ara ve uygununu seç."

Dilara'yı ikna etmek pek de zor olmamıştı. Hafta içi akşam kurslarını seçeceğini tahmin etmiştim. Onun yaşında kim ister ki hafta sonunun eğitimle mahvedilmesini! Ayrıca hayatında belki de ilk kez akşamları evine geç gidecek ve bu ona cazip gelecektir; zira kendisi artık on beş yaşında küçük bir kız değil, on sekiz yaşında olgun genç bir bayan olacaktır.

▲▲▲

Aykut aralıklı olarak iki senedir şirkette çalışıyor. İşletme fakültesini iyi dereceyle bitirmiş, tavsiye üzerine 1994 ilkbaharında işe başlamıştı. Aşağı yukarı benim boylarımda, bir yetmiş beş civarında, yirmi beş yaşında, sportif, çalışkan zeki ve atik bir genç, dört ay önce nişanlandı. Şirketin fiyat analizlerini ve tekliflerini hazırlıyor, pazarlamasını yapıyor. Benim tam olarak kaç yaşında olduğumu o bilmeliydi; zira şirketin tüm evrakları onun bilgisi dahilinde. Yüksek lisansa müracaat ettiğinden, 1995 Ekim ayında,

yani Dilara işe başladıktan bir ay kadar sonra işten ayrılıp, yüksek lisansın bitiminde yeniden aynı işine başladı. Eğitimi esnasında şirket ile irtibatını koparmamıştı, çalışmalarını ve tezlerini şirkette hazırlıyordu. Hatta bitirme tezini yazarken Dilara ve Sibel kendisine yardımcı olmuştu. Askerliğini yapmak için bir veya iki ay içinde şirketten tekrar ayrılacak.

Sibel, sekreterlik okulu mezunu, uzun siyah saçlı, yirmi yaşında bir esmer güzeli, iki aydan beri nişanlı. 1995 Ekim ayında, Aykut yüksek lisans için işten ayrılmadan hemen önce sekreterlik okulu tarafından şirkete gönderildi. Dilara ile çok kısa sürede arkadaş olmuş, Dilara bilgisayar kursuna gittiğinde bu konuda kendisiyle ilgilenmişti. Ayrıca İngilizce bilgisiyle şirkete yararlı oluyor. Ailesi tesadüfen çok eskilerden tanıdık çıkmıştı, bunu ancak Sibel işe başladıktan birkaç hafta sonra babası büroya ziyarete geldiğinde fark etmiştik.

İlhan otuz dokuz yaşında, evli ve bir çocuk babası deneyimli bir mimar. Dört senedir şirket ile birlikte serbest eleman olarak çalışıyor. Bir metre seksen beş boylarında, hareketli bir kişilik. İş takibi yapar, teklifleri hazırlar ve sunar, şantiyeleri denetler. Bu sabah büroda olmadığı için doğum günü pastasından nasibini alamadı.

Doğum günü faslı aşağı yukarı yarım saat sürdü. Fincanıma tekrar kahve doldurup odama çekilmek için müsaade istedim. Masama oturup düşünmeye başladım; acaba kırk dört yaşım nasıl geçecek, nelerle karşılaşacağım, düşündüğüm ve yapmak istediğim projeler gerçekleşecek mi? İthal ettiğimiz bazı malzemelerin Türkiye'de üretilmesi için girişimlerde bulunmuştum. Düşündüğüm malzemeler Türkiye'de üretilmiyor. Konuyu Almanya'da bulunan, üniversiteden arkadaşım Michael ile telefonda görüşmüştüm, o işin uzmanıydı, doktorasını da bu konular üzerine yapmıştı, her hususta yardımcı olabileceğini, hatta birlikte girişimde bulunabileceğini söylemişti. Üretimi yapacak fabrikanın kurulması için üç ülkeden topladığım tekliflerin en uygunu bir İsviçre firmasından gelmişti; anahtar teslimi fabrikayı kuruyor ve üretime geçiriyorlardı, ayrıca bunun için gerekli uygun dış krediyi bile sağlayacaklardı. Ankara'da müsteşarlıkta konuyu görüşmüş, bu proje için onay alınabileceği, kısa zamanda teşvik belgesinin çıkabileceği cevabını almıştım. İmalat yeri olarak teşvik için öncelikli bir yer düşünmüştüm, ham maddesi o civarlarda bulunuyor ve bölge deniz ulaşımı için de uygun; fakat önümüzdeki projelerin gerçekleşmesi, iş tekliflerimizin kabul edilmesi gerekiyor, böylelikle fabrika inşaatının başlaması ve tamamlanması için yeterli sermayeyi çıkartabiliyo-

rum. Projelerin gerçekleşeceğinden ve tekliflerimizin kabul edileceğinden yüzde doksan beş eminim çünkü şirketim bu işler için bilimsel raporlarda önerilip tavsiye edildi. Artık yüzde beşlik bir engel çıkmamalı. Yıldırım hızıyla tasarlayıp aralık bıraktığım bu ümit kapısını şimdilik öylece rafa kaldırarak fincanın dibindeki kahveyi yudumladım, ajandada not edilmiş bugün yapılacak işlere baktım; yapmamız gereken bir de tahsilat var. Dilara ödeme yapacak şirketi aradı, bana muhasebeyi bağladılar.

"Yunus Bey ile görüşecektim."

"Ben Yunus, buyurun." Hal hatır faslının ardından:

"Bugün bize ödeme yapılacağı söylenmişti, hangi saatte müsaitsiniz?"

"Bugün ödeme yapamayacağız, ancak ay sonunda, bu ay sonu tekrar arar mısınız?"

"Bizim acilen para transferi yapmamız gerekiyor, kurlar her gün artıyor, her geçen gün bizim zararımıza, ay sonu olacağına garanti verebilir misiniz?"

"Mutlaka yapılır, şüpheniz olmasın."

Geçen ay olduğu gibi tekrar teşekkür edip telefonu kapadım. Aykut, görüşmenin neticesini öğrenmek için odama girdi.

"Ne oldu, ödeme yapıyorlar mı?"

"Hayır, yine ay sonuna ertelendi."

"Bu ikinci ertelenişi, biliyorsun; fabrikaya para transferi yapmamız gerekiyor, kurlar katlanıyor, zor durumda kalırız, aklıma ister istemez üç sene önceki nisan ayı geldi."

"Biliyorum, o zaman şans bizim yanımızdaydı, belki de şansı sen getirmiştin, işe yeni başlamıştın hatırlıyorsan, tahsilatın hemen ardından ve devalüasyondan iki gün önce para transferi yapmıştık, iki gün daha gecikme olsaydı şirkete iflas bayrağını çekmiş olurduk ve şanssızlığı da sen getirmiş olurdun."

"Yo hayır, ben uğur böceğiyim," derken gülüştük.

Sibel odaya girdi.

"N'oldu, neden gülüşüyorsunuz?"

Aykut:

"Tahsilat yerine havamızı aldıktan sonra kimin uğurlu kimin uğursuz olduğunu tartışıyorduk."

Sibel:

"Aman bana uğursuz demeyin de... Aykut Bey! İlhan Bey'in teklifi hazır, faks ile mi gönderilecek?"

"Bilmiyorum, bana bir şey söylemedi, geldiğinde ona sor, belki elden verir, ayrıca kontrol etmesi veya ilave gerekebilir, bu sabah teklif vereceği yere tekrar uğrayacaktı."

Sibel bu kez bana yöneldi:

"Öğleden sonra Beykoz'da randevun var unutma!"

"Yemekten sonra çıkarım."

Anlaşmalı lokantanın getirdiği bugünkü öğlen yemeğinde patatesli tavuk haşlaması ve pirinç pilavı vardı. Yemeğin ardından yola koyuldum. TEM otoyoluna çıkıp Anadolu yakasına doğru yol aldım. Öğlen saati olduğu için yoğun bir trafik yok, orta şeritte seyrediyorum. İleride metal gibi şeylerle yüklü bir kamyon sağ şeritteki başka bir kamyonu geçmeye çalışıyor. O da ne? Kamyondan kocaman bir şey düştü; en az bir buçuk metre çapında, neredeyse arabamın yüksekliğinde daire şeklinde metal bir levha. Yola düştükten sonra en az bir metre yüksekliğinde zıplayarak bana doğru yuvarlanıyor, sağa veya sola kaçsam bile o zıplayarak yaklaşan şey her an yalpalayıp devrilebilir. Levhayı gören arkamdaki yolcu otobüsünün kaptanı da sürekli kornasına basıp beni uyarıyor. Yan aynadan sağ şeridin müsait olduğunu gördüm, levha arabamın üzerine düşmeden direksiyonu sağa kırdım, ondan kıl payı kurtuldum. Sağ şeritte giden kamyona arkadan vurmamak için sert bir fren yaparak hızımı düşürdüm, arkamdaki otobüs de sağa geçmişti, levha halen bir tekerlek gibi zıplayıp yuvarlanarak geriye, geldiğim istikamete doğru yol alıyor, sonra o kargaşada ne olduğunu göremedim. Kamyonsa ileride görünmüyor, gelen ilk çıkışta sağa sapıp otoyoldan ayrılmış olmalı, yani kaçtı. Derin bir oh çekip "Verilmiş sadakam varmış!" diye söylendim.

Beykoz'daki bir iş görüşmesiydi. Görüşmenin ardından Boğaz kenarında bir kahve veya çay içmeden gitmek doğru olmaz diye düşündüm. Beykoz, İstanbul'un beğendiğim, yeşili bol olan semtlerinden biri; fakat sırtındaki ormanlar yerlerini yavaşça beton yığınlarına bırakıyor. İnsanlar bu güzelim ormanlara nasıl kıyabilir halen anlayamıyorum, bu büyük bir gaddarlık. Ismarladığım kahveyi yudumlarken cep telefonum çaldı, bürodan arıyorlar.

"Müsait misin?" diye sordu Sibel.

"Pek değil, görüşmeyi tamamladım, şu an Boğaz kenarında oturmuş kahve içiyorum."

"O halde kahveyi bırakıp hemen büroya gel!"

"Bir şey mi oldu?"

"Tehdit ediliyorsun."

"Ne tehdidi? Kim tehdit ediyor?"

"Telefonda anlatmam uzun sürer, buraya gel anlatırız."

"Bu bir şaka mı?"

"Hayır, çok ciddiyim, hemen gel!"

Zaten böyle bir şaka yapılamazdı ve hiçbir zaman da benzeri yapılmamıştı, ciddi bir şey olduğundan eminim. Nitekim otoyolda kamyondan yuvarlanan daire şeklindeki bu levha olayı... Kırk dört yaşım pek iyi başlamadı anlaşılan. Benzer olaylar 1989 yılında da olmuştu. Bir sene sonra, yani 1990'da Türkiye'ye temelli olarak dönüş yapıp İstanbul'da yerleşmeye niyetlenmiştim, şirketi kurmak için önceden faaliyette bulunmam gerekiyordu; fakat her şey ters gitmeye başlamış, olanlardan kurtulup tekrar Almanya'ya ayak bastığımda şükretmiştim. Olaylarda ister istemez suçlanansa annemdi.

▼▼▼

O zaman, 1989'un Nisan ayında Yeşilköy'deki havaalanında İstanbul'a ayak basmıştım. Taksiye atlamış sahil yolundan annemin yanına gidiyordum, oturduğu yer Marmara sahiline yakın, yürüyerek on beş dakikalık bir mesafedeydi. Babamdan boşanalı seneler olmuştu ve altmış iki yaşındaydı. Kardeşleri, yeğenleri, torunları aynı mahallede, hatta bazıları aynı binada oturuyordu. Taksinin içinden Marmara Denizi'ni seyrederken bu kocaman ve muhteşem şehre ilk defa altı yaşında geldiğimi hatırlamıştım; o gün Haydarpaşa Garı'ndan çıktığımda o kocaman deniz tüm heybetiyle tam karşımdaydı, içimi heyecan dolu bir ürpertinin kapladığı o anı unutamıyorum. Türkiye'ye her gelişimde mutlaka önce İstanbul'a uğrardım. Boğaz kenarında bir yerde çay, kahve veya bira içmek senelik yorgunluğumu gideriyordu; bedenimi Boğaz'da uçuşan martılar gibi hafif, ruhumu onlar gibi serbest hissediyordum. Eve varmıştım. Geleceğimi önceden haber verdiğimden beni bekliyorlardı. Önce annemin elini öptüm, sonra diğer akrabalarımla kucaklaştım. İlk iki günümü İstanbul'u gezerek geçirmiştim.

Bir gün eve geldiğimde eşyalarımın valize yerleştirilmiş olduğunu görünce şaşırdım.

"Anne neler oluyor, neden valizim hazırlandı?"

"Buradan gidiyoruz."

"Nereye?"

"Çerkezköy'deki evine, evin yapıldı bitti, artık orada beraber oturacağız."

"Bunları nereden çıkardın, nereden aklına geldi şimdi? Biliyorsun; burada şirket kurup tekrar Almanya'ya gideceğim ve bir sene sonra geri geleceğim, o zaman da İstanbul'a yerleşeceğim."

"Hayır, tekrar Almanya'ya gitmeyeceksin, biliyorum yine o kadına gideceksin."

O kadın diye bahsettiği dört sene birlikte olduğum Renate idi. İki sene önce İstanbul'a annemin yanına göndermiştim, annem onu evden kovmuş ve arkasından olmadık laflar etmişti, yani anlattıkları iftiradan başka bir şey değildi. Annemin kıskançlık damarları tutmuştu.

"Sayende onunla bir sene önce ayrıldım, ayrılmamız için elinden geleni yaptın, o artık yok, unut onu. Benim tekrar Almanya'ya gidip burada kuracağım şirket için bağlantılar kurmam ve anlaşmalar yapmam gerek."

"Hayır, yalan söylüyorsun, yine o kadına gideceksin. Hem İstanbul'da kalacakmış, şuna bak! İstanbul'da karı kız bol, onun için değil mi? Şirketini de Çerkezköy'de kurarsın, ikimiz el ele sırt sırta verir gül gibi geçiniriz."

"Orası Çerkezköy'ün içi bile değil, dağ başında sessiz bir yer, telefon bile bağlatamazsın, orada şirket filan olmaz."

"Neden? Orada kadın bulamazsın değil mi?"

"Bunun kadınla bir alakası yok, hem ben otuz beş yaşındayım ve bekârım."

"Ne olmuş? Ben de bekârım, illâ evlenmem mi gerekir? Senin gibi çirkine kim varır! Kadınlar sana paran için gelmek istiyor, yüzüne hayran olduklarından değil."

"Neler anlatıyorsun böyle? Sen babamla parası için mi evlendin? Halen eskisi gibisin, daha da beter, şimdi kadın konusunu nereden çıkartıyorsun yine?"

"Yalan mı? Öyleyse dün akşam eve neden geç geldin?"

"Geldiğimde akşam saat ondu, ben çocuk değilim ve herhangi bir kadınla birlikte de değildim."

"Akşamları orospular dışarı çıkar bekâr erkekler değil, orospulara para mı yedireceksin? Evlenip de onun bunun orospusuna mı bakacaksın? Artık bana bakacaksın sen."

Benzer tavırları liseyi bitirdikten bir sene sonra, yani on yedi sene önce Almanya'ya gideceğim zaman da takınmış ve babamla bu yüzden tartışmıştı. O zamanlar, "Hayır, Almanya'ya gitmeyecek, orada ne işi var?" diye tutturup, "Bırak çocuğu gitsin, burada üniversite sınavında istediği yeri kazanamadı, orada belki şansı açılır, onun için her şey belki daha iyi olur," diyen babamla zıtlaşıyordu. Annem inatçılığına devam ediyor, "Oraya gidip Alman kadınıyla mı evlenecek?" dediğinde babam, "Ben Türk kadını ile evlendim de ne oldu? Ne zaman ve kiminle evlenirse evlenir, ona karışamazsın, evlenecek olan o!" diye cevaplamış, bu tartışma kavga etmelerine kadar uzamıştı. Görüyorum ki annem halen aynı, hiç değişmemiş. Annem kadınları ve kızları hiç sevmez, bu yüzden ağabeyim Altan'ın karısıyla sıkça kavga ederdi ve ne olduysa her şeyi yengemin üzerine atardı. Ayrıca annemin başka bir kötü huyu var; hoşnut olmadığı herhangi bir durumda muskacılara, üfürükçülere gider, onlardan medet umardı. Hatta küçükken hasta olduğumuzda biz çocuklarını hekime götüreceği yerde babamdan habersiz muskacılara gider muska yaptırırdı. Yatakta uyumadan önce bizlere cinli perili hikâyeler anlatırdı, biz de korkardık, korktuğumuz için annemizin yanımızda yatmasını ister, yatakta ona sıkıca sarılırdık. Bunun sebebini büyüdükten sonra anlamıştım, annemize sarılarak yatmamız onu mutlu ediyordu. O sadece kendi mutluluğunu düşünüyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi. Küçükken korkumuzdan ne tuvalete ne de bir odadan diğerine yalnız başımıza gidebilirdik. Birimiz tuvalete girerken diğerimiz mutlaka kapının önünde beklerdi; zira annemizin masallarında anlattığı cinler ve periler her an karşımıza çıkabilirdi.

Annemle daha fazla tartışmanın yersiz olduğunu düşündüm. O kendi fikrinden, düşüncesinden vazgeçmez. Bunu gayet iyi biliyor ve ona acıyordum. Valizimi alıp tekrar odama götürdüm. Babamı da özlemiştim, İstanbul'dan uzakta, Anadolu'nun küçük fakat şirin bir kasabasında oturuyordu. Şirketi kurar kurmaz, Almanya'ya dönmeden önce yanına uğramayı planlamıştım.

Ertesi gün kalkıp Beyoğlu'na gittim. Halen seyrek de olsa irtibatta bulunduğum, küçükken mahallede beraber oynadığım, ilk ve ortaokula birlikte gittiğim bir arkadaşımın orada avukatlık bürosu vardı, İstanbul'a her gelişimde yanına uğrardım. Şirket kurma konusunda bana bilgiler de verebilirdi. Bürosuna girdiğimde sekreteri olduğunu söylediği bir bayan beni karşıladı. Kendimi tanıttıktan sonra arkadaşımın adliyede duruşmada olduğunu, saat on beşte geleceğini söyledi. Dört saatlik bir zaman vardı. Bu süre zarfında biraz gezinir, öğlen yemeği yer, tekrar gelirdim ve öyle yaptım. Avukat Erhan bürosundaydı.

"Ooo... Arkadaşım hoş geldin!" diyerek beni kucakladı. Oturup sohbete başladık, konuşacak bir sürü konumuz vardı; ne de olsa altı sene kadar birbirimizi görmemiştik. Bu arada babası, adaşım Turgay amcanın dört sene önce vefat ettiğini öğrenmiştim. Uzun süredir göremediğim diğer arkadaşları sordum.

"Sabri'yi, Ahmet'i filan görüyor musun?"

"İstanbul'dan tayini çıktıktan sonra Ahmet'i bir daha görmedim, güneye yerleşmiş."

"Onunla en son 1980'de askeriye yönetimi devraldığında İstanbul'da görüşmüştüm, ona Türkiye turu yapacağımı söylediğimde doğuya gitmememi tavsiye etmişti. Ya Sabri?"

"Nadir de olsa görüyorum, işini bayağı ilerletti, tekstil işleriyle uğraşıyor, yeri Merter'de, istersen telefon açalım."

"Yo hayır, sen adresini ver, bir sürpriz yapayım."

Şirket konusunu açtığımda, ticaret odasında çalışan bir arkadaşının adını vererek bana yardımcı olabileceğini söylemişti. İki saat kadar sonra bürodan birlikte çıkıp ayrıldık. Bugün eve erken gitmek istiyordum, yani karanlık basmadan, aksi halde annemle mutlaka yine tartışma çıkacaktı. Günlerden cuma olduğundan ancak pazartesi günü ticaret odasına gidebilirdim. Ertesi gün Erhan'ın bana verdiği adrese gittiğimde bir taşla iki kuş vurduğumu görmüştüm; zira arkadaşımız Hasan da Sabri'yi ziyarete gelmiş ve oradaydı, her ikisini hasretle kucakladım.

Sabri:

"Hiç değişmemişsin, yaşlanmamışsın bile, beni nasıl buldun?"

"Dün Erhan'ın yanındaydım, adresini o verdi, sen de fazla yaşlanmamışsın, ikinizi bir arada gördüğüme sevindim, arkadaşlardan başka kim var buralarda, kimleri görüyorsunuz?"

Hasan:

"Çoğu sağa sola dağıldı, kimi Ankara, İzmir, Mersin, kimi de doğuda, herkes dağıldı."

Sabri:

"Ali'nin haberini aldın mı?"

"Hayır, o nerede?"

Birbirlerine bakınca bir şeyin yolunda gitmediğini anlamıştım, Hasan cevapladı:

"Onu kaybettik..."

"Ne?"

Dirseklerimi dizlerime dayamış, kafamı avuçlarımın içine almıştım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu kaybettiğimiz ikinci arkadaşımızdı. Birincisi Necmi; bir iftiranın kurbanı olmuş, kendini asmıştı. Hasan bunu seneler önce bana yazdığı bir mektupta bildirmişti. Sabri devam etti:

"Vefat edeli çok oluyor, beş seneyi geçti."

"Nasıl oldu?"

"Kanser," diye yanıtladı Hasan.

"Çocuğu var mıydı?"

"Evet, bir oğlu."

Beş seneyi geçti demesiyle aklıma beş sene kadar önceki bir olay gelmişti, şu an bundan bahsetmem doğru olmazdı. Sevinçle gittiğim yerden bir müddet sonra üzüntüyle ayrılmıştım.

Pazar gününü biraz alışveriş yapmakla geçirdim, birkaç çift de çorap almıştım; çünkü çoraplarımın eksik olduğunu fark etmiştim. Annemi unutmayıp ona da bazı şeyler aldım. Alışveriş caddesinde yürürken garip bir şey oldu; biri arkamdan ayaklarıma vurmuştu. Dönüp baktım, yaşlı bir adam elindeki bastonuyla bana vurmuştu.

"Ne oluyor amca? Bana neden vurdun?"

"Niye önümden geçtin? Benim önümden geçemezsin!" diye seslenerek bastonunu havaya kaldırdı, bu sefer kafama vuracaktı, geri çekildim. Bayağı şaşırmıştım, onun bu hareketine bir anlam veremiyordum ve başıma ilk kez böyle bir şey geliyordu. Fazla aldırış etmeyip yoluma devam etmiştim. Pazartesi günü ticaret odasındaydım. Avukat arkadaşımın bahsettiği şahsı buldum, kendimi tanıttıktan sonra,

"Sizi bekliyordum, Erhan bu sabah telefon etti, buyurun oturun," dedi.

Bir kahve ikram etti, şuradan buradan sohbet ediyorduk, sıra konuya geldi.

"Erhan bir şirket kuracağınızdan bahsetmişti, hangi konu üzerine kurmak istiyorsunuz? Ne işle uğraşmak niyetindesiniz?"

"Başta ithalat, ihracat olmak üzere inşaat, turizm ve pazarlama konularında, yani genelde çok yönlü iş yapabilecek bir şirket."

"Bir şirketi kendi başınıza kuramazsınız, kaldı ki on yedi sene sonra burada yabancı sayılırsınız, formaliteleri bilemez, iş takibi yapamazsınız. İthalat ve ihracat firması kurmak ise ek formaliteler gerektiriyor, bunlar için ayrı müsaade ve belgeler almanız gerekir, işlemleri de Ankara'da yapılıyor. Ayrıca ihracat için başka ek işlemler de gerekiyor; İhracatçılar Birliği'ne kayıt olacaksınız, kota alacaksınız vesaire... Şirketi de genelde muhasebeciler kurar, önce bir muhasebeci bulmalısınız."

Her şeyi açıkça anlattı. Anladığım kadarıyla en zoru ihracat yapmaktı. Kuruluşundan başka, ihracat yapmak için gümrük işlemlerinde karşılanan zorluklardan da bahsetti; şirket faaliyete geçtiği zaman kendim de bunu fark etmiş, ihracat işine yönelmemiştim. Şirketin kurulması için tavsiye ettiği bir muhasebeciyle anlaştım, vekâlet verip işi ona bıraktım. Bana biraz pahalıya mal oldu; fakat bu çok yönlü formalitesiyle kendi başıma yapabileceğim bir iş değildi, her şey bir tek dilekçeyle halledilmiyor. Üç gün sonra yine ticaret odasına uğramış ve Naci Bey'i ziyaret etmiştim. Hem kendisine teşekkür edecek hem de başka bir şey danışacaktım.

"Almanya'da tanıdığım biri tekstil makinesi getirmek istiyor, ismini ve cinsini yazıp bana verdi, bu makine için aşağı yukarı ne kadar gümrük alındığını öğrenmemi istemişti, nereden öğrenebilirim?"

"Üst katta gümrük bölümünde serbest çalışan bir danışman var, kapıdan girer girmez hemen karşıda, yaşlı bir adam, o gereken bilgiyi verir."

Gümrük bölümüne gittim, büyükçe, salon gibi bir oda, en az altı veya yedi masada bir o kadar çalışan var, diğer bir bölümden camekân ile ayrılmış. Dediği gibi içeri girerken tam karşıda yaşlı bir adam masasının önünde oturan birine danışmanlık yapıyordu. Sıramı bekledim. Karşısındaki adamla nazik konuşuyordu danışman, ayağa kalkıp tokalaştılar, sıram geldiğinde masasına yaklaştım.

"İyi günler beyefendi."

"İyi günler, ne istiyorsun?"

Benimle de nazikçe konuşmasını ve buyur etmesini beklediğim kişinin aniden suratını asması, konuşma tarzını değiştirmesi beni şaşırttı. Ona ayaküstü konudan bahsettim, eline kalın ve büyükçe bir kitap alıp aramaya, bakmaya başladı, nihayet aradığını buldu.

"Bahsettiğin makine için on lira gümrük vergisi ödeniyor."

"On lira mı? Anlayamadım! O kadar makine için sadece on lira gümrük mü?"

"On lira gümrük veriyorsun dedim ya!"

Ne demek istediğini halen anlayamamıştım, bu adam hangi on liradan bahsediyordu! Kendini gençlik günlerinde mi sanmıştı?

"Beyefendi, ben sadece aşağı yukarı ne kadar veya hangi oranda gümrük alındığını bilmek istiyorum," dediğimde yaşlı adam beklemediğim bir tavır ve hareketle sandalyesinden ayağı kalktı ve bağırarak:

"Defol buradan! Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Salonda herkes susmuştu ve şaşırmış bir halde bize bakıyordu. Hayretimden donakalmıştım, kendimi toparlayıp;

"Ne oluyor buna? Bir sorunu mu var? Ben gümrük oranını bilmek istiyorum, adam bana defol diyor, her gelen üyeye böyle mi davranılıyor burada?" diye şaşkın bir şekilde söylenerek odadan çıkmıştım. Tekrar Naci Bey'in yanına gidip durumdan bahsettim, çok şaşırmıştı ve;

"O böyle yapmaz, şeker gibi bir adamdır, hayret!" demekten kendini alıkoyamadı. Sonradan öğrendiğimize göre yaşlı adam on lira diyerek yüzde onu kastetmiş ve güya ben bunu anlayamamışım.

Birkaç gün sonra muhasebeci telefonla arayarak yanına uğramamı istemişti. Ona gittiğimde bana bir belge verdi, bununla belediyeye gidip şirketin adresini onaylatmam gerekiyormuş. Dediğini yapıp belediyeye gittim. Şirket adresi olarak oturduğum evi göstermiştim. "Belgeyi bırakın, biz adrese gelip kontrol edeceğiz," denildiğinde oradan ayrıldım. Aradan günler geçti; gelen giden yoktu. Tekrar belediyeye gittim, biraz sabırlı olmam tavsiye edildi. Geçen birkaç günün ardından nihayet iki zabıta memuru gelmişti. Onları kapıda karşılayarak;

"İçeri buyurun," dedim.

"Ne işi yapacaksınız?"

"Ticaret işleri, ithalat ve ihracat, içeride yeri kontrol etmeyecek misiniz?"

Bir anlık sessizlikten sonra:

"Bir dükkân tutmanız gerekir."

"Ben dükkân işletmeyeceğim ki! Büro açıyorum."

"Ne olursa olsun, buraya ruhsat veremeyiz, bir dükkân kiralayın, tekrar gelin," diyerek ayrıldılar.

Bunun üzerine muhasebeciyi arayıp durumu anlattım, cevabı;

"Biliyorsunuzdur diye size söylemedim, rüşvet vermeniz gerekirdi, burada para vermeden hiçbir yerde iş yaptıramazsınız, oraya artık ruhsat vermezler, Naci Bey'i arayın, o halleder," oldu. Naci Bey'i aradım, bana Aksaray'da bir adres verdi, onların işyerini adres olarak verebileceğimi, Almanya'dan dönüp şirketin yerini hazırladıktan sonra adres değişikliği yapabileceğimi anlatmıştı. Söylediği adreste beni bekliyorlardı.

"Hoş geldiniz! Naci Bey bizi aradı, bizim şirketin bir odasını adres olarak gösterebiliriz."

Cebimden bir miktar para çıkarıp yaptıklarının karşılığını ödemek isteyince gülümseyerek;

"Hayır hayır, yanlış yere rüşvet veriyorsunuz, biz rüşvet almıyoruz, bunu para için yapmıyoruz, Naci Bey'in hatırı için ve size yardımcı olalım diye yapıyoruz," diyince bayağı mahcup olmuştum.

Üç haftaya yakın bir zaman geçmişti. Avukat Erhan ve Naci Bey'i fırsat buldukça ziyaret ediyordum. Naci Bey'in İstanbul'da çok çevresi vardı. Her ikisi de beni birçok kimse ve firmayla tanıştırıyor, bu da piyasa hakkında bilgi edinmeme, piyasa araştırmaları yapmama olanak sağlıyordu. Eve gittiğimde annem aynı şeyleri tekrarlarken onun bu asılsız konuşmaları beni bayağı sıkıyordu, her dışarı çıkışım ona göre herhangi bir kadına gittiğimin anlamını taşıyor, eve erken geldiğimde bile "neden geç geldin?" diye soruyordu, onun için erken saat hangisiydi anlayamıyordum. Bu arada birkaç çift çorap daha almıştım; giymiş olduğum bazılarının yıkanıp tekrar geri geleceğini sanırken ortalıkta görünmüyorlardı. Bir ara Avukat Erhan aradı, beni beklediğini, birlikte akşam yemeğine gitmek istediğini söylemişti. İşyerine gittikten sonra

akşama doğru bürosundan ayrıldık. Beni Sarıyer taraflarında Boğaz kenarında bir restorana götürdü. Uzun bir sohbet eşliğinde akşam yemeğimizi yedik. Dönüşte beni eve bırakmak için arabasını sahil yolundan E5 karayoluna çevirdi. Önümüzde hafriyat yüklü bir kamyon seyrediyor, kamyonun birkaç metre arkasından müsait bir durumda sollamak için onun hızına uymuş gidiyordu. Ona, "Aman fazla yanaşma!" der demez

"Dikkat!" diye bağırdım.

Kamyondan kocaman bir taş yola, tam önümüze düşmüştü. Arabanın altına vuracak diye vücudumu gererek iki elimle oturduğum koltuğun yanlarına sıkıca yapıştığımda beklediğim gümbürtü çıkmamıştı, işte şimdi olan oldu diye bayağı korkmuştuk. Taş tekerleklerin arasından yuvarlanmıştı. Arkamızdan gelen arabanın acı bir fren yaptığını duyduk. O taş arabanın üzerine veya tekerleğin önüne düşmüş olsaydı belki de işimiz bitmişti. Erhan yavaşladı, arkaya dönüp baktığımda trafiğin yavaşlamış olduğunu gördüm.

"Biraz hızlan da kamyonun plakasını alalım," dedim.

"Plakası okunmuyor, çamurla kaplı, hem ne için? Senelerce mahkemelerde mi koşuşturacaksın?"

Bunu söyleyen bir avukattı ve burada yaşıyordu, daha iyi bilir diye düşünerek ısrar etmemiştim.

Ertesi gün babamı aramak için telefon kulübesine gittim, henüz Türkiye'de olduğumu bilmiyordu. Evden, annemin yanından aramak istemedim; zira o, "Ben doğurdum, benim dediğim olacak," diyebilecek bir kadın. Babamın yanına gitmemi bile istemez, oysa ben babamı seviyor ve özlüyordum. Numarayı çevirdim, karşıdan;

"Alo!" diyen babamdı.

"Baba nasılsın?"

Bir an sesi kesilmişti.

"Beni duyuyor musun baba?"

"Evet oğlum, teşekkür ederim sen nasılsın?"

Sesi titrek ve boğuk geliyordu. O an gözlerinin yaşardığını, sessiz kaldığında hasret ve sevinçten yaşaran gözlerini sildiğini anlamıştım. Babam, üzüntüsünü olduğu gibi sevgisini de belli etmemeye çalışırdı. O hep böyle idi; lakin ilerleyen yaşlar artık gözyaşlarını gizlemesine engel olamıyordu.

"Ben İstanbul'dayım, biraz işim var onları halleder halletmez yanına geleceğim."

"Bekliyorum oğlum, acele etme, selâmetle gel."

Kısa süren hasret dolu sohbetin ardından yakında buluşmak üzere vedalaştık. Akşama doğru bir bara gitmiştim, yalnız başıma oturup bira içmek, biraz da düşünmek istiyordum. Nasıl olsa şirket kurulmuştu. Şimdi ne yapmalıydım? Kafamdan geçenleri toparlayıp bazı planlar tasarlamam gerekiyordu. Annem de kızlar hakkında haksız değildi yani; bu güzeller insanın aklını başından alabilirdi. Ne de güzeldi şu Türk kızları! Eminim ki bardakilerin hepsi İstanbullu değildi; kiminde poyraz, kiminde lodos esintisi var, kimi karayelden fırtına şeklinde kimi keşişlemeden geliyor. Yıldızdan ve gündoğusundan ışıldayarak parlak umutlarla ortalığı silip süpürmek için gelenler de var. Hele o köşedeki masada küçük bir gurup ile oturan, gözleriyle barın loş ışığını bile yansıtan uzun siyah saçlı güzellik… Ya diğerleri? Vücuduna sarmaşık gibi sımsıkı mutlu bir şekilde sarılmış mini elbisesiyle, ilkbaharın kokusunu pürüzsüz ve koyu tenine sindirmiş, güneşini üzerinde toplamışçasına ışıldayarak, parıl parıl parlayarak kendini barın kenarında sergileyen güzel bacaklı, incecik belli cariye ve onun arkasındaki karanlık gökyüzünü aydınlatan ayın parlayan yüzü!.. Kim bilir o ayın karanlık diğer yüzü nasıldır; soğuk mu yoksa sıcak mı? Burada esinlenmeyenlerden kıbleden üflenenlere gelince; onlar Beyoğlu'nu Beylerbeyi'ni peşinden sürüklüyor, Avcılar'ı takmadan Moda'yı altüst ediyor.

Sonraki iki günümü genelde evde notlar yazarak, bazı planlar yaparak geçirmiştim. Üçüncü günü öğleden sonra bankaya gidip hesaptan yüklü miktarda mark olarak para çektim. Askerliğimi bedelli olarak yaptığımdan son taksiti yatıracaktım, ayrıca babamın yanına gitmek için biraz fazla para gerekti; ne de olsa aşağı yukarı bin kilometrelik yol. Tekrar alışverişe çıkarak birkaç yazlık gömlek ve bazı giysiler aldım. Zaman çabuk geçmişti. Taksiti yarın yatırır, ardından otobüs biletini alırdım. Ertesi gün erkenden yola koyuldum. Bir haftalığına İstanbul'dan ayrılacağımı bildirmem gerektiğini düşünerek telefon kulübesinden muhasebeciyi aramıştım; her şeyin yolunda gittiğini, artık bana ihtiyaç kalmadığını, tüm belgelerin hazır olduğunu, istersem iş faaliyetine başlayabileceğimi söylediğinde daha da rahatlamıştım. Almanya'ya gitmeden önce bazı peşin vergilerin yatırılması için sadece bir miktar para bırakabileceğimi eklemişti. Yanına gidip söylediği miktarı bıraktım, çok fazla bir miktar değildi. Midemin çağrısına uya-

rak bir restoranda öğlen yemeğini yiyip bir de kahve içtim, ardından askerlik taksitini yatıracağım yere gittim. Parayı ve bir önceki yatırdığım taksitin makbuzunu almak için çantamın fermuarını açtım. Açtığım gözde her zaman yanımda taşıdığım ve notlarımı yazdığım ajanda ile pasaportumdan başka bir şey yoktu. Banka cüzdanı cebimdeydi, onu pasaportumdan ayrı tutuyordum. Çantanın diğer gözünü açıp baktım, adres ve telefon defteri, bazı kâğıt ve belgelerden başka bir şey yoktu. Tekrardan her iki gözüne baktım. Parayı bir önceki makbuzun arasında çantama koyduğumdan emindim ve o paraya da hiç dokunmamıştım; alışveriş yaptığımda ve muhasebeciye para bıraktığımda cebimdeki cüzdanımda yeterli nakit ve Türk lirası vardı. Para yerinde yoktu, herhangi biri çantadan çalmış olsa önce sürekli boynumda asılı taşıdığım çantanın fermuarını açması gerekirdi. Ayrıca banliyö trenine de binmiştim, çanta orada da sürekli boynumdaydı. Evde düşmüş olamazdı, orada çantamı hiç açmamıştım; ancak telefon kulübesinde bir defa ajandayı çıkarıp muhasebecinin telefon numarasına bakmıştım. Acaba o arada düşürmüş olabilir miyim? Fakat sanmıyorum. Son çare olarak evde düşürmüş olabileceğimi düşünüp eve giderek her tarafı aramaya başladım. Annemse ikide bir ne aradığımı soruyordu. Ona söyleyemezdim ve söylemek de istemedim, sadece içinde biraz para olan bir makbuzu aradığımı söylemiştim. Ne yapacağımı bilemez halde ve şaşkındım. Dışarı çıkıp aval aval yürümeye başladım, nereye ve ne tarafa gittiğim umurumda değildi, etrafımla hiç ilgilenmiyordum; ne ilkbaharın kokusu, güneşin parıltısı, ne de ayın parlayan yüzü dikkatimi çekiyordu. Kendimi bir anda Marmara kıyısında buldum. Bir çay bahçesine oturup çay içmeye ve düşünmeye başlamış, burada yapılacak başka bir işin kalmadığı kanaatine varıp Almanya'ya erken dönmeye karar vermiştim; fakat babama verilmiş bir sözüm ve yanına gidip gelecek kadar param vardı. En iyisi ertesi gün için bir otobüs bileti alıp babamın yanına gitmekti.

Uzun bir yolculuğun nihayetinde doğduğum, küçüklük yıllarımı geçirdiğim şirin ilçeye varmıştım. En son altı sene önce buradaydım. Önce babamın elini öpmüş, ardından sımsıkı sarılmıştım. O kocaman adam şimdi yanımda küçücük bir çocuk gibi kalıyordu ve gözleri dolmuştu.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım," derken gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu.

Akşamleyin büyük ablam Ayşegül, ağabeyim Altan, yengem ve yeğenlerimle salonda oturup sohbet ediyorduk. Ablam Ayşegül'ün eşi seneler

önce bir kazaya kurban gitmişti, hepsi bir arada yaşıyordu. Babam arada bir yanımıza gelip birkaç laf ettikten sonra kendi odasının balkonuna çekiliyordu. Bir müddet sonra salondakilerden müsaade isteyip yanına gittim; sandalyesine oturmuş, kasabanın diğer ucundaki dağları seyrediyordu. O, dağları ve onların sessizliğini seviyordu. Ona göre dağlar yaşamı koynunda kucağında besliyor, etrafa hayat fışkırtıyordu. Küçükken bunun nasıl bir şey olduğunu kavrayamıyordum. Yanında boş bir sandalye, önündeki sehpanın üzerinde soğumuş ciğer kızartması, salata, bol yeşillik, iki çatal, bir adet yarısına kadar dolu şarap bardağı ve yanında boş bir bardak daha. Anlaşılan beni bekliyordu. Sehpanın yanında yerde kırmızı şarap şişesi ve içinde papatya suyu olan başka bir şişe daha vardı. Şarabı papatya suyu ile karıştırıp içerdi. Yanındaki sandalyeye oturur oturmaz boş bardağa benim için şarap doldurmuştu. Karşılıklı sohbet ediyorduk. Anlattıkları, ben küçükken kendisinden duyduğum şeylerle aynıydı, onları ezberlemiştim, ne söyleyeceğini, hangi konulardan bahsedeceğini önceden biliyordum ve bu beni rahatsız etmiyordu.

Ertesi gün ilçe merkezinde dolaşıp halen orada bulunan eski arkadaşları tek tek ziyaret ettim. Pek fazla tanıdık kalmamıştı ilçede. Bu arada Turan isimli bir arkadaşımın üç sene önce trafik kazasına kurban gittiğini öğrendim. Geçen beş günün ardından seneye buluşmak üzere akrabalar ve arkadaşlarla vedalaşıp ilçeden ayrıldım. Tekrar İstanbul'dayım. İki gün sonra uçağım kalkacak, o akşam bunu anneme söyledim. Bana "Hayır, gitmeyeceksin!" diye çıkışmasını beklerken;

"İyi, gidebilirsen git!" demesi beni şaşırtmıştı. Ne demek istediğini anlayamadım, ayrıca gitmeme bir tepki vermiyordu, bu tepkisizlik gitme zamanı gelinceye kadar devam etti. Elini öpüp vedalaştım. Havaalanında pasaport kontrolü için sıramı bekliyordum. Sıram geldiğinde kontrol memuru pasaportumu incelemeye başladı, kontrolünün ardından havaalanı polisini çağırıp benim işitemediğim bazı şeyler anlattı. Polis memuru pasaportumu alıp;

"Benimle gelir misiniz?" dedi. Mecburen ve ne olduğunu anlayamadan onu takip ettim. Beni havaalanı karakoluna götürdü, amirinin kapısının önünde beklememi söyleyerek içeri girdi. Bir müddet sonra beni çağırdılar.

"Pasaportunuz iptal edildi, yurtdışına çıkamazsınız."

Etrafta ne olduğunu bilmediğim bir şeyler dönüyordu. Üzerimde halen parayı kaybetmenin sıkıntısı varken bunların başıma gelmesi şanssızlığın daniskasıydı.

"Neden? Pasaportumda bir usulsüzlük mü var?"

"Hayır; fakat siz aranıyorsunuz, askerliğinizi yapmamışsınız."

"Nasıl olur, ben bedelli olarak yaptım!"

"Yaptığınıza dair belgeniz yanınızda mı?"

"Hayır, Almanya'da, gerekli olacağını düşünmemiştim, hatta son taksitini yeni yatıracaktım, bir önceki taksitin makbuzu da yanımdaydı."

"Eee..."

"Size askerliğimi yaptım diyorum."

Elini bana doğru uzattı.

"Şu makbuzları bir görelim?"

"Ne yazık ki yanımda değil, son taksiti yatırmadan önce parayı ve bir önceki makbuzu kaybettim."

Bakıştılar.

"Bakınız! Şimdi sizi hemen tutuklayıp askerlik şubesine teslim etmemiz gerekir, bize hikâye anlatmayınız!"

"Yemin ederim ki doğru, parayı ve makbuzu birlikte kaybettim veya çaldırdım."

"Polis tutanağını gösteriniz?"

"Hangi tutanağı?"

"Parayı ve makbuzu çaldırdım dediniz ya! İşte onun için poliste yaptırdığınız tutanak."

Aman Tanrım! Ağzımdan çıkan her kelime beni daha çok batağa gömüyor, hani şu bataklığa düşüp çırpınan insanlar gibi. Susmalı mıydım, yoksa devam mı etmeliydim? Her ikisi de aleyhime.

"Polise gitmedim, çünkü çalındı mı yoksa ben mi düşürdüm bilmiyordum."

"Beyefendi, bizi boşuna meşgul ediyorsunuz. Size bir iyilik yapacağım ve sizi tutuklamayacağım. Madem askerliğinizi yaptığınızı iddia ediyorsunuz, bağlı olduğunuz askerlik şubesine gidip durumu hallediniz, bu durumda, yani her halde aranıyorsunuz ve pasaportunuz iptal edildi. Size tavsiyem; bagajınız varsa uçak kalkmadan geri alın ve askerlik şubesine gidin."

Yapılacak bir şey yoktu. Tutuklanıp apar topar tekrar askere gönderilmektense böylesi daha iyiydi. Valizimi bagajdan alıp gerisin geriye eve gitmiştim. Annem beni bekler gibiydi, şaşırmamıştı ve sadece;

"Hani gidecektin?" diye sormakla yetindi.

Artık başım ağrıyordu. Kendimi sırt üstü yatağın üzerine bıraktım. Neler oluyordu bana böyle? Ne yapmalıydım? Ağlayıp sızlamak fayda verseydi onu da yapardım. Çaresizdim. Akşam olmuş odanın içi kararmıştı, sigaralar üst üste gidiyor, pencere açık olduğu halde tül perde hiç kıpırdamıyordu, bir dirhem rüzgâr bile yoktu, her şey hareketsizdi. Odamdan hiç çıkmadım, elbisemi çıkartmadan öylece uyumuşum. Gece kâbus gibi rüyalar gördüğümü biliyor, nasıl bir rüya olduğunu sabah uyandığımda hatırlamıyordum; herhalde sıkıntının yarattığı bu baş ağrısıyla daldığımda melekleri görecek değildim. Halen kalkmak istemiyor ve sırt üstü yatıyordum, saat on bire doğru ayağa kalktım, banyoya giderek sadece yüzümü yıkayıp bir müddet aynadaki adama baktım; gözlerinin altı koyulaşmış, kaşları çatık, buruk bir yüz, ağzı da sanki sigara kokuyor… Ayakkabılarımı çekip dışarı çıktım. Kafamdaki her iki dağınıklığı az da olsa gidermek için sahile yönelip saçlarımı ellerimle düzeltmeye çalıştım. Karnım da acıkmıştı. Sahil yakınlarında bir simit alarak çay bahçesine oturdum. Bir saat kadar sonra kalkıp arkadaşım Erhan'ın yanına gitmeye karar vermiştim. Sekreteri beni içeri davet etti.

"Ooo.. Buyurun Turgay Bey!"

"Erhan Bey geldi mi?"

Bana tekrar baktığında yüzündeki ifade ve ses tonu değişmişti.

"Hayır ama bir saat içinde burada olur, odasına geçip oturun, size bir çay söyleyeyim."

Kötü şeyler olduğunu fark etmişti, Erhan'ın kapısını açarak yer gösterdi.

"Şöyle oturun, çayınız hemen gelir."

Kapıya yöneldi, tekrar dönüp hafif bir tonla:

"Bir şey mi oldu Turgay Bey?"

"Yo, hayır, önemli değil."

"Erhan Bey telefonla ararsa burada olduğunuzu söylerim."

Odanın kapısını açık bırakarak kendi masasına döndü, o da hiç konuşmuyor, sadece gelen telefonlara cevap veriyordu. Çaycı getirdiği çayı sehpanın üzerine bıraktı. Bir müddet sonra boşalan bardağı alan sekreter hanım tekrar çay söylemişti, sonra gelip odanın penceresini açtı.

"Çok sigara içtim galiba, kusura bakmayın," dedim.

"Hayır hayır, değil, dışarıdan çok gürültü geldiği için pencereyi kapatıyor, sıkça açıp havalandırıyorum, gürültüden rahatsız oluyorsanız kapatayım."

"Açık kalsın daha iyi, hava da güzel nasıl olsa."

Nihayet Erhan gelmişti, o gelene kadar üç dört bardak çay içmiştim. Sekreteri ona içeride olduğumu söyleyip yavaşça bir şeyler mırıldandı, galiba iyi görünmediğimi anlatıyordu. Erhan sekreterine iki çay ısmarlattıktan sonra içeri girdi.

"Ne o Turgay! Neler oldu? Hiç iyi görünmüyorsun…"

Olanları olduğu gibi aktardım.

"Sendeki sadece şanssızlık, üzülme, her şey düzelir, peki askerlik belgesini evden alıp sana gönderebilecek biri yok mu?"

"Hayır, kimseye anahtar bırakmadım, hem tam olarak nereye koyduğumu bile hatırlamıyorum, büyük bir olasılıkla yazı masamın çekmecesinde başka evrakların arasında, çekmece de kilitli."

Bağlı bulunduğum yerel askerlik şubesine telefon açıp durumu anlattık. Notlarını aldıklarında bir saat sonra tekrar aramamızı istediler, o an geldiğinde numarayı çevirdik.

"Kayıtlara göre askerliğinizi yapmamış, asker kaçağı olarak aranıyorsunuz, hemen askere gitmeniz gerek, askerliğinizi yapmış olduğunuzu iddia ediyorsanız yerini ve bölüğünü bize bildirin, oraya soracağız, karşı taraftan cevap almamız en az bir haftayı bulur, her ihtimale karşı son taksitin yatırılması gerekir, aksi takdirde askerliğinizi yapmış sayılmayabilirsiniz. Askerliği yapmış olduğunuz kanıtlanırsa son taksit makbuzunu alıp buraya gelmeniz gerekir, size bir belge vereceğiz."

Taksiti nereye yatıracağımı da askerlik yaptığım yerden cevap gelince bildirebileceklerini söylemişlerdi. Kısa bir anlık da olsa derinden bir nefes almıştım. Tekrar eve gittim. Ertesi gün Almanya'dan arkadaşım Martin'i aramıştım. Almanca bilmediği için annemin yanında rahatça konuşabilirdim. Durumu anlatarak bana acilen para gönderip gönderemeyeceğini sor-

dum. İstediğim miktarı ancak dört veya beş gün içinde gönderebileceğini söylediğinde rahatlamıştım. Yeniden pasaport çıkartıp başkonsolosluktan tekrar vize almam gerekiyordu, Martin'e, benim için yabancılar dairesinden bir belge postalamasını da söylemiştim. Tüm bunlar iki, hatta üç haftalık zamanımı alabilirdi. Konu hakkında anneme hiçbir şey anlatmıyordum, onun neşesi yerindeydi, benim üzüntülü halim ona zevk veriyordu. Sadece bir defa yine Çerkezköy'e gidip yerleşmemiz gerektiğini söylediğinde;

"Hayır olmaz, burada bazı işlerim var," demiştim.

"Orayı boşuna mı yaptırttın bana? Orası için boşuna mı para harcadın? Gidip orada oturalım, sonra tapusunu senin üzerine yaptırırım."

"Bırak öylece boş kalsın."

Arada bir Erhan'ın yanına uğruyordum, bazen Naci Bey'i arıyor, iş paydosu Sultanahmet'te bir yere oturarak çay veya kahve içip sohbet ediyorduk. Ben ara sıra bira içsem de onun birayla pek arası yoktu. Bir ara tanıdığı bir işletmeciden bahsetmişti, benimle tanışmak istediğini söylediğinde kabul etmiştim. Ertesi gün Naci Bey'in verdiği adrese gitmek üzere bir taksi çevirip öne, şoförün yanına oturdum. E5 karayolunun kalabalığında seyrederken aniden gelen bir gümbürtünün getirdiği refleks ile yüzümü ellerimle kapadım; patlayan ön cam yere atılan bir buz kalıbı gibi dağılmıştı. Motor kapağının üstü, içi ve üzerimiz küçücük cam parçalarıyla doluydu, taksi şoförü hakimiyetini kaybetmeden yavaşlayıp sağa çekti, şaşkın bir halde;

"Ne oldu böyle! Cam neden patladı?" diye sorduğumda cevabı kucağındaydı, fındıktan daha büyük bir çakıl taşını göstererek:

"İşte sebebi bu, camı dağıtıp göğsüme çarptı."

"Kimse atmış olamaz, camın patladığı yerde yaya köprüsü filan yoktu."

İleriye doğru bakarak:

"Önümüzde hızla giden boş damperli var ya! İşte onun arka tekerleğinin iki lastiğinin arasından sıçradı."

Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum, aklıma yine aynı yolda Erhan ile giderken yaşadıklarımız gelmişti. Taksi ücretini ödedikten sonra yoldan geçen bir diğerini çevirip yoluma devam etmiştim.

Sonraki günlerim tembellikle geçiyor, aklıma yapacak bir şey gelmediği gibi dışarıya çıkmak bana bazen korku veriyordu. Bir gün akşama doğru annem ve birkaç yakın akrabam salonda oturdukları sırada odamda yatağa

uzanmış düşünüyor, kafamı düşüncelerimden arındırmaya çalışıyordum. Kafamı kaldırıp yastığı ters çevirdim ve yan yattım, elimi yüzümle yastık arasına koymuştum. Yastığın içinde yabancı bir şey olduğunu fark ettiğimde kalkıp kontrol ettim, kılıfını çıkarttım, üzerine bazı şeyler yazılmış, katlanarak oraya konulmuş bir kâğıt vardı. Anlaşılan annem eski kötü alışkanlıklarını halen devam ettiriyordu; o sürekli büyücülerden, üfürükçülerden medet umardı, artık sinirimden başım dönmeye başlamıştı, başımı tutup bir müddet öylece kaldım. Gerçi ben böyle şeylere, büyüye, büyücülüğe filan inanmazdım; fakat bir anne çocuğuna bu tür davranışlarda bulunmamalıydı, hiç kimseye böyle davranmamalıydı, bu bence sinsiliktir. Bu gibi nedenlerle biz küçükken babamla çok kavga ediyordu; babamın giysilerini gizlice kontrol eder, illâki yabancı bir kadın saçı bulmak isterdi, babama kızdığında ise yemeğinin içine bir şeyler katardı, küçüktüm, ne olduğunu anlayamıyordum, bir anlam da veremiyordum, sadece bizlere; "Bundan yemeyiniz, bu babanız için" diyordu ve biz de söyleneni yapıyorduk. Çok seneler önce, ben Almanya'ya gitmeden birkaç ay kadar önce, ağabeyim Altan ve yengemin yatağının altından bir muska çıkmış ve annem ile yengem kavga etmişlerdi. Olaydan birkaç hafta sonra ağabeyim evi terk edip gitmişti; tam sekiz sene boyunca… Sinirli bir şekilde kalkıp salona daldım, elimdekinin ne anlamına geldiğini, bunun ne demek olduğunu sert bir şekilde sorup yırtarak ona doğru fırlattım, salondakilerin hepsi şaşkınlıkla ne olduğunu anlamadan beni yatıştırmaya çalışıyordu. Annemin omuzlarından tutup sarstım, omuzlarını üstten, boğazına yakın bir yerden tutuyordum, tüm akrabalar aramıza girdi, ellerimi geri çekip tekrar odama giderek bitkin ve perişan bir halde kendimi yatağın üzerine attım. Babam kadar yoktum, onun gibi ağlayamıyordum. Zavallı babam, o bunca sene anneme nasıl dayanmıştı!

Üç hafta içinde yeni pasaportum hazırdı, tekrar vize almam ve uçak bileti bulmam bir haftama daha mal olmuştu, yaz sezonu olduğundan uçaklarda yer bulmak oldukça zordu. O güne kadar mecbur kalmadığım sürece annem ile konuşmadım. Uçuş günü ve evden ayrılma saati geldiğinde valizimi topladım, ne de olsa annem diyerek vedalaşmak için yanına gidip elini öptüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Almanya'ya, hadi Allahaısmarladık."

Bu sefer gözü yaşarmış, sadece "Güle güle!" diyerek yüzümden öpmüştü, bir sene sonra Türkiye'ye temelli dönüş yapmak üzere oradan ayrılmıştım. Geri döndüğümde artık annemin yanında kalmıyordum, birkaç defa ziyaret ettikten sonra bir daha onu görmedim ve aramadım, ta ki bugüne, 1997 tarihli doğum günüme kadar.

▲▲▲

Tüm bunlar hızla gözlerimin önünden geçti. İçtiğim kahvenin parasını ödeyip kalktım. Sibel telefonda tehdit edildiğimi söylerken gayet ciddiydi, neler olduğunu merak ediyorum. Dosdoğru büroya gittim. Aykut ve Sibel, telefon başındaki Dilara'nın yanına dikilmiş beni bekliyorlardı.

"Hayrola, üçünüz de hayalet görmüş İbiş ile Memiş'e benziyorsunuz."

Dilara elindeki kâğıdı bana uzattı.

"Dalga geçme patron, şu kâğıda bir bak!"

Alıp okudum, sadece; "Öleceksin!" yazıyor.

"Nerede buldunuz bunu?"

"Büronun kapısına asılmış."

"Biri kötü bir şaka yapıyor olmalı," dedim.

"Pek şakaya benzemiyor, kâğıdı bulmadan önce ismini söylemeyen biri telefonla aradı ve seni sordu, burada olmadığını söyleyince kapıyı açıp bakmamı, senin için bir not asılı olduğunu söyledi, kapıda bu kâğıt asılıydı, sonra sürekli arayıp gelip gelmediğini sordu."

"Sesi nasıldı, tanıdık birininkine benziyor muydu?"

"Hayır, değiştirerek kısık sesle konuşuyor."

"Öyleyse tanınmasını istemeyen tanıdık biri olabilir."

Sibel;

"İlhan Bey'e de haber verdik, hemen geleceğini söyledi, Aykut Bey ise dışarıdaydı, bir saat kadar önce geldi, sadece Dilara ile ben buradaydık ve çok korktuk," derken telefon çaldı, ahizeyi kaldıran Dilara "Yine o," deyince elinden aldım.

"Alo!"

Kısık bir sesle:

"Turgay sen misin?"

"Evet, ne istiyorsun?"

"Notumu okudun mu?"

"Okudum, ne istiyorsun?"

Yine kısık sesle alaycı bir şekilde gülüp;

"Öleceksin," diyerek telefonu kapadı.

Dilara:

"Büroya geldiğini görmüş, bana on beş dakika önce binaya girdiğini söyledi."

Gerçekten o vakitlerde gelmiştim, onun cep telefonuyla dışarıdan binanın yakınlarından arayabileceğini düşünerek çıkıp çevreye baktım, yaya kaldırımında yürüyen bir sürü insan… Cadde kenarında park etmiş arabalara baktım, sadece birinin içinde bir anne ile çocuğunun oturduğunu gördüm, belki de telefon kulübesinden aramıştı, on veya on beş dakikalık mesafede bir sürü kulübe var. Tekrar büroya döndüm. Aykut:

"N'oldu?"

"Etrafa baktım, şüpheli birini göremedim, yakınlarda bir yerden telefon kulübesinden veya çevredeki binaların birinden aramış olmalı."

Aykut:

"Özel bir telefondan arayacak kadar salak birine benzemiyor, öyle olsa çabuk bulunur, polise haber verelim mi?"

"Şimdilik kalsın, bakalım ne kadar devam edecek, ne kadar ciddi biri; önce onu bir anlayalım. Her ihtimale karşı pencerelerin jaluzilerini indirip dışarısı görünecek şekilde aralıklı bırakmalıyız."

Başka arayan olup olmadığını sordum, ajandada birkaç isim vardı, onları aramak için odama çekildim. Bir müddet sonra İlhan da gelmiş diğerleriyle konuşuyordu, odama girdi, önce doğum günümü kutlayarak tokalaştı.

"Hayrola! Neler oluyor burada böyle? Bayanlar çok korkmuş."

"Anlattıkları haricinde bildiğim başka bir şey yok, belki biri dalga geçiyor."

"Umarım öyledir, bildiğim kadarıyla bir düşmanın yok."

"Hayır, kimseyle dalaşmam, çatışmam ve kavgam olmadı."

ORG
ve
Tora Bora

"...Rüzgar, ayrı makamdan çalan ORG'un diğer parçalarını ta uzaktan kulaklarıma kadar sürüklüyor; zamanın ilerisinden getirdiği ürpertici bir ses ve yine ürpertici bir koku, ardından gelecek olan soğuk bir sis. İş beşincisine, sisler dağılıp görselliğe kaldığında herşey geç olacak; çünkü acılar ondan önce başlar..."

Turgay BOZKURT

9 786057 946126